

RÓNAY GYÖRGY:

VERSEK

FIATAL KATONÁK.

Fehérvári út. Májusi este.
Masírozik haza,
elől a tiszték, egy szakasz tüzér
és egy század baka.

Az ablakokban lányok és
a rózsák lepke szirma száll.
Könnyű ruhák, könnyű ruhák
alatt reszket a váll.

Glancos vidám vasárnapok,
keringők, térzene, szerelem
Csillan a csillag, csillan a csillag
a szuronyhegyeken.

Nyútt arcok marcona sisak alatt,
bakancson a por fehér,
Ágyúk dübörögnek a kövezeten
s utánuk egy társzekér.

Valaki rágyújt kedvtelenül
s a többi zúgja utána:
messze van a, hej, messze van a
nyíregyházi kaszárnya.

Messze, de messze! löttyen a borjú,
lobognak a virágos gesztenyefák.
Megállok alattuk és nézlek, nézlek,
masírozó katonák.

Jön a háború, meghaltok és
veletek én is meghalok,
testvérek, anyám fiai,
katonák, fiatalok.

Fekszünk majd hanyatt a föld alatt
s daloljuk az éjszakába,
százezer katona: messze van a,
sej, nyíregyházi kaszárnya.

JÓZSEF ATTILA EMLÉKÉNEK.

Csak a vonatok fanyar füstje száll még,
csak az életünk fölött nő az árnyék,
csak a nyomor lesz egyre súlyosabb
és nem mutatja csillag az utat.

Rongy sorsodat már mindhiába óvod,
lobognak a távoli szemafórok,
haragvó messzi sugaruk pirost int,
Keresd a jobb sor útjait? — tilos mind.

Csak a mozdonyok fájó sípja harsan.
Panaszodat ne sírd el. Mondd ki halkán.
Vonat robog rá rettenetes váddal
s világgá vágat a Költő agyával.

Rónay György.